

An aerial photograph of a small, dark-roofed cabin nestled deep within a dense, lush green forest. A narrow dirt path leads from the bottom center towards the cabin. To the right of the cabin, the forest meets a dark body of water, where a few fallen logs are visible. The overall scene is mysterious and secluded.

SHARON J. BOLTON

KDO TĚ SLEDUJE?

KDYŽ VŠICHNI KOLEM NĚCO TAJÍ,
MŮŽEŠ VŮBEC NĚKOMU VĚŘIT?

≡ KNIHA ZLIN

Kdo tě sleduje?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Sharon Bolton

Kdo tě sleduje? – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**KDO TĚ
SLEDUJE?**

SHARON J. BOLTON

KDO TĚ SLEDUJE?

Copyright © Sharon Bolton 2024
Translation © 2025 by Martin Verner

ISBN tištěné verze 978-80-7662-919-6
ISBN e-knihy 978-80-7662-932-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-933-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-920-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnováno Lupe, nejlepšímu psu na světě

1

Kdyby Anna Brownová lhala méně okatě, možná by mě okamžitě přestala zajímat. Ale lži mají zvláštní moc, že? Proč lidé lžou, jak málo přemýšlejí o dopadech, které jejich jednání může mít, a jak zoufalí dokážou být, když jim hrozí, že je prokoukneme. Lži jsou ale podle mě siamským dvojčetem tajemství a to už mě přitahuje opravdu mnohem víc. Jakmile jsem odhalila, že je Anna Brownová lhářka, došlo mi, že cosi skrývá. A v tu chvíli mi bylo jasné, že ji nemůžu nechat jen tak být.

Dalo by se říct, že tajemství jsou moje parketa.

Poprvé jsem se s ní setkala v polovině října, za jasného a dost chladného dne, kdy se u země držela mlha, dokud ji nepřemohly sluneční paprsky. Na stromech ještě bylo listí, ale už zkřehlé, a když zafoukal vítr, chrastilo a lupalo, jako když do ohně přiložíte mokré větvičky.

Včera jsem se domů vrátila až v noci a hned jsem se běžela přesvědčit, jak si zahrada poradila s mou desetidenní nepřítomností. To, co mělo být jen drobným operačním zákrokem, se přičiněním následné infekce poněkud zkomplikovalo a z nemocnice jsem se vrátila domů v ještě zbědovanějším stavu, než když jsem do ní odcházela. A přesto jsem se ráno vzbudila brzy; líbí se mi představa, že jsem první člověk

ve vsi, který je na nohou. Připadám si trochu jako fluta, co všem vypálil rybník.

Většina růží mezeitím zvadla. Ulámala jsem zašlé květy, kam až jsem dosáhla, a upevnila uvolněné výhony zimolezu. Vytahala jsem ze země nějaký plevel a rozšlápla šneka, když v tom ke mně z uličky dolehly hlasy.

„Ani jsem si nevšiml, že přšlo.“

Hlas patřil Gardnerovi, mému sousedovi. Je to halasný hromotluk, lehce po čtyřicítce, má manželku, ale žijí odloučeně, a dva nevychované syny, kteří s ním ale naštěstí nežijí. Občas ho navštěvují – synové, manželka ne – a jejich přítomnost nelze přeslechnout. Zabavila jsem jim už sedm fotbalových míčů, které přistály na mé straně plotu. Samozřejmě jsem popřela, že bych o tom cokoliv věděla; Gardner by chtěl, abych jim je vrátila bez ohledu na to, kolik škody napáchaly na mých rostlinách.

Gardner je typ člověka, který za celý rok nepřečte jedinou knihu, ale na všechno má názor. Neviděla jsem ho, že by jedinkrát šel pěšky, ale skoro každé ráno jezdí do posilovny. Pravidelně mu chodí proteinové doplňky stravy, přípravky, které by měli užívat spíš neduživé děti nebo staří lidé než chlap v nejlepším věku. Vím to, protože jeho zásilky často přebírám, když je v práci.

Takže Gardnerův hlas, který ke mně dolehl z uličky, bezpečně poznám. Nemusím asi říkat, že jsem vůbec netušila, o čem to mluví; nepřšlo už přeci několik dní. Stačil jeden krátký pohled na zem, a muselo mu to být jasné.

„Promiňte?“ Žena, která mu odpověděla, zněla stejně zmateně, jako jsem byla já, i když já bych nebyla tak zdvořilá.

„Máte mokré vlasy. Cožpak přšlo?“

„Byla jsem plavat.“

Mnohokrát jsem byla svědkem Gardnerových rozmluv se ženami a nikdy mu to moc nešlo. Už jsem se proto vydala

KDO TĚ SLEDUJE?

zpátky ke dveřím do domu, když jsem znovu zaslechla tu ženu.

„V jezeře,“ řekla. „Tam za lesem na konci pěšiny.“

Gardner se zřejmě ptal, kde byla plavat; bystřejšímu chlapovi by to došlo i bez ptaní. Za našimi řadovými domky pokračuje asi po půl kilometru cesta, která končí u branky. Odtamtud pak vede vyšlapaná pěšina, po které asi po patnácti minutách chůze dojdete k jezeru. Říkám sice k jezeru, ale ve srovnání s nádhernými jezery Bassenthwaite, Derwent Water nebo Thirlmere vypadá to naše jen jako hodně velký rybník. Až doteď jsem neslyšela o nikom, kdo by tam chodil plavat, ale ať si každý dělá, jak je mu libo.

„Není to nebezpečné?“ ptal se právě Gardner.

„V jakém smyslu nebezpečné?“

Ta žena mi začínala být sympatická. Nešvitořila přihloupěle jako většina žen v Gardnerově přítomnosti. Mluvila věcně, až vzdorně.

„No, však víte. Je tam hloubka.“

„Můžete se utopit v půlmetru vody. Hloubky se nebojím.“

„Voda není moc čistá.“

„Je to jezero. Asi nebude chlórované.“

Uvědomila jsem si, že se usmívám.

„Vsadím se, že bylo studené.“

„No dobře, to nemůžu popřít. Promiňte, ale už musím –“

„Já jsem Hugh. Hugh Gardner.“

Nastalo krátké ticho. „Anna Brownová,“ řekla žena a já jsem změnila původní plán a vydala se k zadní brance. Už před časem jsem štěrk nahradila kamennou dlažbou, takže jsem se v naprosté tichosti dostala k rozmlouvající dvojici. V prkenném plotě je škvíra a tou jsem viděla Gardnera. Stál ke mně zády, měl na sobě džíny a tmavou bundu, tedy oblečení, ve kterém vždycky odjíždí do práce. Teprve tam se převléká do uniformy.

Ženu jsem neviděla, ale způsob, jakým se představila, mě zaujal. Své jméno pronesla tak nějak oficiálně, jako oznámení, skoro jako by ani neočekávala, že jí někdo uvěří. I její přízvuk byl překvapivý, ačkoliv toho jsem si pochopitelně všimla už na začátku. Byla z jihu, z nějakého hrabství poblíž Londýna.

„Jste ta nová pekařka?“ Gardner není člověk, kterému stačí naznačit. „Chtěl jsem se zastavit, ale měl jsem několik nočních. Jak si zvykáte? Mimochodem jsme sousedi. Teda skoro. Já bydlím na druhé straně –“

„Ráda jsem vás poznala, pane Gardnere. Mějte se.“

Zahlédla jsem štíhlou postavu s mokřými vlasy, která mi rychle zmizela ze zorného pole. Gardner se za ní díval, a teprve když zahrnula za roh, nastoupil do svého auta, směšně nadupaného trucku v americkém stylu. Pak odjel a já se vrátila zadním vchodem do domu.

Nechápu, jak je možné, že jsem si nevšimla, že se v domě nalevo ode mě něco změnilo. Když jsem se včera dostala domů, bylo už pozdě a po hodinách čekání, než mi doktoři vypíší všechny předpisy a vyplní propouštěcí papíry, jsem byla unavená. Ale i tak. Naše tři malé řadové domky vznikly kdysi rozdělením jednoho velkého stavení a příčky byly ze sádrokartonu. Gardner by je dokázal prorazit jediným máchnutím své hasičské sekery, kdyby chtěl. Výsledkem bylo, že jsem slyšela skoro všechno, co se dělo v obou domech po stranách vedle toho mého. Víím, na jaké televizní pořady se Gardner kouká, jaké hraje videohry a jakou poslouchá muziku. Víím, že než ráno vstane, několikrát se uprdne a že pak zpívá ve sprše, ale přestane, jen co z ní vyleze. Víím, že když má sex, erekce mu vydrží od patnácti do sedmadvaceti minut, a že i když svým známým tvrdí, že podporuje labouristy, není to pravda.

Na druhé straně domu je pekařství, ačkoliv bylo asi rok zavřené. Zvykla jsem si na ticho a ani včera v noci jsem neza-

slechla nic neobvyklého. Ale teď, když už vím, že je dům znovu obydlený, jako by se probudil k životu. Slyšela jsem řinčení nádobí v kuchyni a zapínání trouby. Pouštění vody. Něco jí upadlo a žena tiše zaklela „sakra“. Spěchala. Pak se ozvaly lehké kroky na schodech do patra a vzápětí zvuk sprchy. Protože jsem věděla, že mě teď nemůže vidět, vyšla jsem před dům obhlédnout změny u sousedního vchodu.

Zmizelo tmavě hnědé obložení, falešně dělená okna, zaprášené plastové chleby a koláče i červeno-bíle kostkované ubrusy. Místo nich se na vývěsním štítě objevil obrovský, ale jednoduchý nápis „Chlebová ošatka“, vyvedený v odstínu holubičí šedi. Nově zasklená výloha byla ozdobená bílými girlandami a na čerstvé zboží byl připravený nenápadný systém plastových poliček. Protáhla jsem se mezi stolem s litinovou podnoží a židlí a výlohou jsem uviděla dubové police a zásuvky dosahující až ke stropu, vitríny z plexiskla, další stoly a židle, komody a kamennou dlažbu. Vedle hromady lahvově zeleného nádobí a lesknoucích se stříbrných příborů stál kávovar.

To, co jsem spatřila, nebylo ale nic proti tomu, co jsem cítila. Byla to dokonalá symfonie vůní. Základní tóny se linuly z kvasnic, protože bochníky stále ještě kynuly, ale nad nimi se vznášela vůně teplých rozinkových šneků a rozpuštěné hořkosladké čokolády, které střídal závan kmínu z žitného chleba, a všechno dohromady připomínalo zvuky trylkujících nástrojů, které se ozývají a zanikají podle toho, jak se hudba rozvíjí. Ve vzduchu byl cítit také cukr, jemný jako dětský zásyp, jenž pronikal do chřípí a lechtal mě v nose.

Tolik různých vůní, a všechny ve mně rozechvívaly příjemně hřejivé pocity. Jako bych se zas vrátila do dětství a do světa knížek Enid Blytonové, které jsem četla, abych unikla před realitou. A zároveň mnou projel nevysvětlitelný záchvův smutku, jako by mi vůně z Chlebové ošatky měly

připomenout, že na tohle potěšení se budu dívat vždycky jen přes plot.

„Dobré ráno.“

Trhla jsem sebou. Zaskočila mě. Mě, člověka, který si zakládá na tom, že ví, kdy šel jeho soused v noci na záchod. Neslyšela jsem, že Anna Brownová mezitím otevřela dveře pekařství, ani jsem si nevšimla, že vyšla za mnou na chodník. Uvědomila jsem si, že jsem měla zavřené oči.

„Ještě je bohužel zavřeno,“ pokračovala. „Až do půl osmé.“

„To nevádí.“ Stále jsem se jí nedokázala podívat do očí. Cítila jsem se téměř jako zloděj, kterého nacyhtala, právě když se chystal ukradnout croissant z výlohy. Měla je s chirurgickou přesností vyrovnané na obdélníkovém podnosu, v ranním slunci se zlatě leskly a tiskly se k sobě jako vyloupané krevety.

„Já jsem Anna,“ řekla. „Domnívám se, že vy bydlíte vedle.“

Odtrhla jsem oči od croissantů a pozorně jsem se na ni zadívala. Ruce měla od mouky, takže ani jedna jsme neměly v úmyslu si jimi potřásat. Nerada si s lidmi podávám ruku, i když se na první pohled zdá, že ji mají čistou. Také zástěru měla umazanou, viděla jsem šmouhy od tuku, mouky a něčeho, co vypadalo jako meruňkový džem. Oči měla trochu zarudlé a mě hned napadlo, jestli to nezpůsobila voda z jezera.

Připouštím, že tentokrát bych ji při lži nenacyhtala. Tentokrát se připravila dobře. Mluvila klidným a vyrovnaným hlasem a bez okolků navázala oční kontakt. Odhadovala jsem, že jí bude mezi pětatřiceti až čtyřiceti. Vlasy, které jí dosahovaly po ramena, měla tak tmavě hnědé, že už vypadaly skoro jako černé. Měla hladkou pleť, ale kolem očí a mezi obočím se jí začínaly rýsovat první vrásky. Nebyla tak pohledná, jak jsem si ji vzhledem ke Gardnerovu švitoření

představovala; vlastně mi připadala dost nevýrazná, její oči byly příliš malé a tmavé a obličej poněkud protáhlý. Ale pak jsem si vzpomněla na řadu návštěvnic, které jsem musela v průběhu let strpět – Gardnerovi stačí k radosti málo.

Představila jsem se a pronesla několik poznámek na adresu změn, které v pekařství udělala. Připadaly mi dostatečně zdvořilé, ale vypadalo to, že ji trochu rozladily.

„Zdá se, že lidi si venkovní sezení oblíbili,“ řekla.

„Uvidíme, jak se jim bude zamlouvat za měsíc,“ odpověděla jsem. „Až začne pořádně profukovat.“

Snažila jsem se být nápomocná; jelikož byla z jihu, nemohla vědět, jak drsné bývají naše cumbrijské zimy. V lednu někdy sněží od Tamland Fell tak, že vesnice zapadne, jako by ji zavalila lavina a nikdo se dlouhé hodiny neodváží vyjít ven, vyjma těch nejotrlějších. Listopadové fujavice dokážou drobnějšího člověka srazit na zem. Nápad, že by tady mohlo vzniknout venkovní posezení, mi připadal téměř pošetilý.

„Uvnitř je taky několik stolů,“ odpověděla. „A vzadu na dvoře jsou další. Tam je to před větrem chráněnější.“

Na dvoře? Nechtěla jsem se jí smát, ale to myslela vážně? Dvoreček jsme měli všichni tři stejný. Já jsem z toho svého s velkým úsilím a nemalými náklady udělala vzkvétající zahrádku. Když jsem se na dvorek pekařství dívala naposledy, byl plný harampádí a odpadků z přetékajících popelnic, které tam zůstaly po předchozí obyvatelce. Uvědomila jsem si ale, že dnes ráno jsem z okna nevykookla. Pobyt v nemocnici mě musel vykolejit víc, než jsem si uvědomovala.

„Otvírám v půl osmé,“ řekla, ačkoliv jsem to slyšela už podruhé. „Zastavte se na snídani. Pozornost podniku.“

„Jsem diabetik,“ řekla jsem, popřála jí hezký den – nikdy se nechovám nezdvořile – a vrátila jsem se domů.

Ačkoliv nic do mě nebylo. Mléko, které jsem si koupila včera večer cestou domů, jako by se mi lepilo na jazyk, a cereálie

mi ležely v žaludku, jako bych je schroupala nasucho. Mohlo se mi to jen zdát – zavřela jsem všechna okna –, ale do celého domu mi pronikala vůně pekárny. Zpravodajský program *Today* – který s ohledem k sousedům poslouchám ve sluchátkách – byl nudný a nezajímavý. Je mi jedno, jestli policie nosí v centrech měst tasery, a vzestupy a poklesy kurzu libry se mě netýkají.

Pořád jsem si ale byla jistá, že Anna Brownová něco skrývá. Na rozhovor se mnou se už stačila nachystat, ale Gardner ji nacytil nepřípravenou. Měla jsem v úmyslu udělat totéž. Takže v půl osmé jsem vypnula rádio a vzala si bundu. Samozřejmě že jsem za sebou zamkla. O lidech na venkově a bezpečném životě na vsi se traduje spousta mýtů, ale já, ačkoliv si neumím představit venkovštější prostředí, na místních lidech neshledávám nic, co by ve mně mělo vzbuzovat bůhvíjakou důvěru.

Cizinci a návštěvníci vidí jen pěkné domy, okolní velkolepou kopcovitou krajinu a tak nějak automaticky předpokládají, že se ocitli uprostřed idylického světa, v němž převládá silný pocit soudržnosti v komunitě, kde jeden druhému pomáhá. Nic nemůže být vzdálenější pravdě.

Někdy si říkám, jestli to není kombinací odlehlosti, nepříznivého počasí a relativní chudoby, která vyvolává mezi zdejšími obyvateli projevy podlosti. Zdá se, že drobná kriminalita jde ruku v ruce s vysokou mírou nezaměstnanosti, a když je každodenní život bojem o přežití, je těžké dbát o blaho bližního svého.

Anebo mě prostě jen nemají rádi.

Cedulka na vchodu do pekařství byla stále obrácená ven nápisem „zavřeno“. Paní Brownová mě musela ale vidět prosklenými dveřmi, protože je po pár vteřinách otevřela. Měla už čisté ruce i vyměněnou zástěru.

„Tak vás ještě jednou vítám,“ řekla. „Pojďte dál.“

KDO TĚ SLEDUJE?

Následovala jsem ji. Proti vůni jsem se už obrnila, protože jsem si říkala, že je to jen chemie. Podruhé se tak snadno omámit nenechám.

„Jakže jste říkala, že se jmenujete?“ předstírala jsem zapomnětlivost. Samozřejmě že jsem si její jméno pamatovala, ale chtěla jsem slyšet, jak to bude znít, až ho vysloví znovu.

„Anna Brownová,“ zamumlala a já pocítila záchvěv štěstí. Sklopila totiž oči a zčervenala. Nebylo jí po vůli, že musí opakovat něco, co není pravda. Anna Brownová nebylo její pravé jméno.

„Odkud jste, Anno?“ oslovila jsem ji schválně pouze křestním, abych dala najevo, jaký je mezi námi společenský rozdíl. Už předtím jsem jí sdělila pouze své příjmení, z čehož vyplývalo, že mě bude muset oslovovat formálně.

„Z jihu.“ Mezitím zmizela za pultem, na němž byly úhledně vyrovnány různé pecny, bochníčky a další pekařské výrobky, před nimiž stály černé cedulky se zlatými nápisy: chléb kváskový, celozrnný, farmářský, ciabatta se špenátem a sýrem, focaccia s batátem a řepou. Většinu názvů, které jsem před sebou viděla, jsem ani neznala.

„Posaďte se,“ řekla. „Na dvoře je ještě trochu chladno. Slunce tam dosáhne až později dopoledne.“

V rohu obchodu měla šikovně postavené dva stolečky. Hezky tím využila prostor – to jí sloužilo ke cti.

„A z jihu odkud?“ Odtáhla jsem si židli – dřevěnou, tyrkysově modrou, s polstrovaným sedákem – a sedla si.

Natočila hlavu. „Promiňte,“ omluvila se. „Pípá trouba. Za okamžik jsem zpátky.“ A zmizela.

Já jsem žádné pípání trouby neslyšela, a to mám sluch jako netopýr. Pomyslela jsem si, že až se vrátí, musím se jí kouknout na levou ruku. Otláčené místo po nedávno sundaném snubním prstýnku by mohlo naznačovat, že jí zkrachovalo manželství a ona se snaží uniknout od vzpomínek.

Za pár vteřin se skutečně zase objevila, ale žádné pečivo nepřinesla.

„Dělala jste tuhle práci už dřív?“ zeptala jsem se a významně jsem se na chvilku odmlčela, než jsem dodala: „Na jihu.“

„Ne.“ Předstírala, že ji zaměstnává rovnání bochníků, které už beztak byly dokonale vyrovnané. „Tohle je nová zkušenost.“

„Co vás přivedlo do St Abel's Chapel?“

Zvedla hlavu, o zlomek vteřiny rychleji. „Obchod k pronájmu. No a co vám nabídnu? Čaj, kávu, horkou čokoládu? Čokoládu asi ne, když jste diabetik. Co takhle kávu a koláček s rozinkami a máslem? Je tam jen drobet cukru, a nic víc než těch pár rozinek. To by mělo být v pohodě, ne?“

„Už jsem po snídani. Dám si jen čaj, prosím. Indický. Sypaný. A mléko si do něj pak přidám.“

Úsměv na tváři jí na zlomek vteřiny zamrzl. „Už se to nese.“

Když připravovala čaj, otočila se zády. Dopřála mi tak čas, abych si pořádně prohlédla její kuchyňskou kredenc s řadami sklenic domácího džemu, čatní a nakládané zeleniny a dva velké tácy s koláčky: jeden se sladkými, druhý se slanými. V chlazené vitríně jsem viděla uzeného lososa, sušenou šunku a hustou smetanu. Na pultě přímo přede mnou, téměř jako výzva, ležel talíř s koláči plněnými vepřovým, jejichž kůrka se leskla sádlem.

Znovu jsem pocítila jakýsi neklid. Jako by mě celá ta nádhra nabízeného sortimentu zahrnala do kouta. Jako by se všechny ty kváskové chleby, croissanty, koláče se škvarky a sladké pečivo sešikovaly okolo pekařky a nepřátelsky na mě zahlížely. Všechno v pekařství vypadalo tak, jak má, dokonale profesionálně a správně, přesto se ve vzduchu vznášela faleš. Iluze. Jako by to celé bylo přetvářka.

„Musela jste toho určitě spoustu nakoupit,“ řekla jsem. „Tohle všechno jste přeci nemohla zvládnout sama.“ Málem už jsem dodala: „Zvlášť když jste byla plavat,“ ale včas jsem se zarazila. Gardner mě už mockrát obvinil, že ho špehuju. Je pouze otázkou času, než mě před naší novou sousedkou pomluví, a byla bych blbá, kdybych mu dávala do ruky trumfy.

„Vstávám ve čtyři,“ odpověděla, aniž se otočila. „Všechny ingredience k pečení jsem si připravila už včera večer. A některé věci, jako třeba koláčky nebo některé dorty vydrží několik dní.“

Na pultu jsem už jeden velký nazdobený dort viděla, byl zaklopený obrovskou kupolí z plexiskla. Byla to nevkusná věc, kterou polila černou polevou a ozdobila oranžovými dýněmi a kreslenými duchy. Po okraji spodní části se táhl nápis „Šťastný Halloween“ a vedle dortu se nacházela cedulka s ručně psaným oznámením, které informovalo zákazníky, že se přijímají objednávky na výtvary s halloweenskou tematikou.

„Zdá se mi to, nebo je dneska ve vsi mimořádně rušno?“ řekla, když zalévala čaj vroucí vodou. „Už jsem napočítala nejméně dvacet aut, která tudy projela.“

Podívala jsem se na hodinky. „To není nic neobvyklého,“ odpověděla jsem. „Kolem poledne budete mít co dělat, abyste mohla přejít hlavní ulici na druhou stranu.“

Načež se ke mně obrátila čelem, obočí svráštělé. „Kam všichni jedou? Vždyť tam dál už nic není. Teda pokud vím.“

„Je vidět, že tady žijete jen krátce.“

Pak už nic neřekla, a když vyšla zpoza pultu, rty měla sevřené. V ruce nesla táč, který – vzhledem k tomu, že jsem očekávala jen čaj – byl až nepatřičně naložený věcmi. Položila ho na stůl poněkud hlučněji, než by se slušelo, pak ji ale přemohla zvědavost.

„Je tam nahoře nějaký hotel? Konferenční centrum? Spousta aut vypadala jako zásobovací dodávky.“

Postavila přede mě konvici, šálek na čaj s podšálkem, lžičku, konvičku s mlékem, cukřenku a malý dezertní talířek. Zvedla jsem udiveně oči, v jejím pohledu jsem spatřila téměř vzdor.

„To je párek v listovém těstíčku.“ A obdařila mě úsporným úsměvem. „Můj vlastní recept. Klidně jen ochutnejte.“

Byl to malý, dokonale zavinutý kousek pečiva, barvu měl jako včelí plástev, jednotlivé lístky těsta se k sobě lepily jemňounce jako chmýří, jen puknout a vznést se. Na obou koncích vykukoval až nemravně růžovoučký párek. Cítila jsem, jak se můj žaludek doslova tetelí.

„Omluvte, že jsem tak zvědavá,“ pokračovala. „Jsem ale podnikatelka. Jestli je nahoře nějaký velký hotel, mohlo by to být pro mě docela výhodné.“

„Je tam kostel,“ odpověděla jsem. „Možná budou potřebovat hostie.“

Dobírala jsem si ji. Věděla jsem, že než skončí den, bude zavalena objednávkami. Lidé, kteří do vesnice budou po několik následujících týdnů přijíždět, nevynikají velkým sebezapřením. Jako na zavanou na dveřích cinknul zvonek a Anna nedokázala skrýt, jak se jí ulevilo. Využila jsem okamžiku, kdy se ke mně otočila zády, a ukousla jsem prakticky polovinu plněného rohlíčku naráz. Listové těsto se mi na jazyku doslova rozpadalo. Párek byl horký, ostrý a kořeněný ještě něčím, co jsem nedokázala určit. Pravděpodobně nějakou bylinkou, jejíž chuť se v teplém jídle rozvinula. Slupla jsem sousto, než jsem se nadála, a zjistila jsem, že se chvěju. Jemňoučký slaný tuk z uženiny mi stále ulpíval na patře a musela jsem se napít horkého čaje, abych ho spláchl.

Noví zákazníci zjevně patřili k tomu církevnímu spolku. Je snadné je odlišit od náhodných turistů, kteří tu a tam ves-

nicí procházejí. Věřící chodí vyšňoření, jako by šlo o událost. Jejich každoroční setkání je pro ně velká sláva. Turisté mají na sobě obvykle oblečení na výšlap do hor, nebo cyklistické dresy.

Tahle trojice, všechno byly ženy, se nijak nelišila. Dvě byly oblečené jako do společnosti, nehledě na to, že bylo časné ráno. Boty na podpatku, punčochy, vypasovaná sáčka a neokázalý make-up. Dokonalé účesy. Vypadaly jako ten druh žen, co se řídí trikem Coco Chanel – navléknout na sebe plno šperků a pak jeden odebrat. Nejmladší z trojice měla na sobě oversize džíny a mikinu. Ruce vražené hluboko do kapes.

„No ne,“ ozvala se nejstarší. „Není tohle ráj?“

„Moc pěkné,“ odpověděla další na řadě, tedy aspoň podle věku. Třetí, pokud jsem se nepletla, byla spíš ještě dítě. „To je velký pokrok. Ach, podívej, mami. Bez lepku. To je bezva. Vy musíte být Anna.“

„Ach, to voní,“ řekla ta starší ještě dřív, než Anna stačila odpovědět.

„Moc se mi zamlouvá, co jste s tím tady provedla,“ pokračovala mladší, přestože prakticky totéž řekla už před chvílí.

I nadále pokračovaly ve chvalozpěvech a mě zcela přehlížely, tak jsem vstala a talířek s napůl snědenou rolkou jsem odložila na pult. Sama jsem si nebyla jistá, jestli nespořádám i ten zbytek, pokud přede mnou zůstane ležet ještě o pár vteřin déle. Anna, na chvílku vyrušená od chvály, kterou teď trojice pěla na výzdobu interiéru, povytáhla obočí.

„Moc mastné,“ řekla jsem.

Zakabonila se a pak se ke mně otočila zády.

„Slyšela jsem, že jste osoba na správném místě,“ řekla mladší. „Potřebujeme dort.“

„To tedy jsem,“ přitakala Anna. A v zrcadle za pultem jsem viděla její široký úsměv, mnohem vřelejší, než jakým

doposud odměnila mě. Vypadala v tu chvíli docela jinak. „Jaký druh dortu by to měl být?“ zeptala se.

„Dort a ještě spousta dalších věcí,“ ozvala se starší. „Začneme ale s dortem. Ten dort musí být totiž úžasný.“

Začínalo to být únavné. Byla jsem Annin první dnešní zákazník, a navíc bydlím hned vedle ní, a přesto mě prakticky ignorovala. A ty nově příchozí mě sotva zaregistrovaly. To bych tady ani nemusela být.

„Svatba? Křtiny?“ ptala se Anna.

Postrčily dopředu tu nejmladší. Zatím nedokázala ani zvednout oči od podlahy, a ještě jsem jí pořádně neviděla do tváře. Navíc se mi zdálo, že se celá chvěje, jako by zadržovala nějaké silné emoce.

„Narozeninový dort pro drahou Constance. Můj bože, jak ten čas letí.“

Usoudila jsem, že jde o tři generace jedné rodiny. Dcera, matka a babička. Teď když jsem došla k tomuhle závěru, uvědomila jsem si, jak jsou si podobné. Všechny byly zhruba stejně vysoké a stavěné, ačkoliv děvče bylo malinko vyšší a štíhlejší než zbylé dvě. Měly rovné vlasy a světlou pleť, ty starší měly lehce zahnuté nosy, široká ústa a výrazné bílé zuby.

Ještě než dívka otevřela ústa, bylo mi jasné, že bude mít rovnátka. Byla to rodina, která si na dokonalém chrupu velice zakládala.

„Šestnácté narozeniny,“ dodala matka na vysvětlenou. „Potřebujeme ho za devět dní. Stihnete to?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Anna. „Pojďme se podívat na návrhy, co říkáte? Ledaže byste měly už vlastní přesnou představu. Ty jsi Constance, víd? Moc ráda tě poznávám.“

Začala jsem se oblékat. Chystala jsem se poznamenat něco ohledně čaje, třeba že byl studený, ačkoliv to nebyla pravda. Vlastně to byl moc dobrý čaj. Moje úmysly mi pak

KDO TĚ SLEDUJE?

ale něco překazilo. Ta dívka, Constance, které bude brzo šestnáct, konečně zvedla hlavu.

Měla napjatý výraz, lépe řečeno jako by byla z kamene. Oči upírala nehybně před sebe, ani jednou nemrkla. A na podlahu jí po obou stranách vedle bot ukapávala krev.

Manžety dívčiny mikiny byly mokré – měla kaštanově hnědou, až skoro černou barvu, jinak bych si toho všimla dřív – a po stranách kalhot měla vlhké skvrny.

Ta mladá dívka si podřezala žíly a možná v novém pekařství vykrvácí.

Znovu jsem si tedy sedla a nalila si další šálek čaje.

2

Duben, před rokem

Takže je duševně chorý? Nebo zlý?

Pravděpodobně nejčastější otázka, jakou si kladou odborníci na duševní zdraví. Zároveň na ni často není možné jednoznačně odpovědět. Příčiny duševních poruch bývají stejně rozmanité jako jejich projevy. Naneštěstí tyhle nuance příliš nekorelují s klasifikací trestných činů v soudním systému.

„Čeká nás osm schůzek,“ řekla tomu mladíkovi poté, co se představila. „Dvě týdne po celý následující měsíc.“

„Chápu,“ přikývl a až příliš mile se usmál. „Omlouvám se, že působím takové problémy.“

Jagu Moorovi, sedmnáctiletému, bílému a velmi bystrému mladíkovi, před šesti dny v jídelně jeho drahé soukromé školy takzvaně hráblo (slova ředitele). Rozbíjel nádobí, házel židlemi proti oknům, sprostě nadával a vyskočil na dlouhý jídelní stůl, kde kopal do talířů, příborů i jídla a všechno to shazoval do klína šokovaných (a popravdě řečeno i trochu pobavených) studentů. Na závěr ale bodl jídelním nožem učitelku fyziky do břicha a v tu chvíli dostali strach i ti nejškodolibější kluci, sebrali se a prchli z jídelny jako stádo pakoní, které spatřilo ocas predátora.

Kdyby byl nůž delší nebo trochu ostřejší, mladá učitelka by se nedočkala zvonění před další hodinou oznamující ko-

nec přestávky na oběd. Takhle to naštěstí skončilo jen velkou podlitinou a nevýznamným vnitřním krvácením. Do školy se bude moct vrátit v dohledné době. Jestli totéž bude možné říct o útočníkovi, se ale teprve ukáže.

„Myslíte, že bychom mohli vytáhnout žaluzie?“ zeptal se a přimhouřil trochu oči, když se díval na zastíněné okno. Usmívat se však nepřestal.

Seděli na jednom konci dlouhé úzké místnosti, kam umístila sofa pro klienty i svoje křeslo. Na konferenčním stole leželo několik neohrožujících časopisů. Na termín *neohrožující časopisy* narazila v příručce o vhodném vedení praxe, a doteď nepřišla na to, které časopisy jsou ohrožující. *Zbraně a náboje? Bojová umění?*

„Mám klaustrofobii, když jsou dole.“ Stále se neochvějně usmíval.

„Ty žaluzie tam jsou kvůli tvému soukromí,“ odpověděla. „Za okny je ulice a autobusová zastávka. Kolemjdoucí by mohli vidět dovnitř.“

„To nevadí. Rád bych je měl vytažené.“ Zdálo se, že chce vstát. „Dojdu je vytáhnout.“

„Já to udělám.“ Zvedla ruku, aby ho zastavila, protože si uvědomila, že má tendenci určovat podmínky jejich sezení, a to mu nechtěla dovolit. „Ale když tu bude moc světla, můžeme je zase zatáhnout.“

„Nebude. Tahle místnost je orientovaná na západ. Slunce sem bude svítit až odpoledne.“

Udělala, oč ji žádal. V orientaci místnosti se nemýlil, i když ještě nikdy ji nenapadlo takhle o tom uvažovat. Ale i její argument byl opodstatněný – autobusová zastávka a postávající lidé se pohybovali sotva pět metrů od okna, a jelikož se v místnosti svítilo, bude vidět dovnitř.

Když se obrátila, všimla si v chlapcových očích spokojeného výrazu.

„Omlouvám se, že působím takové problémy,“ řekl. „Je mi jasné, že máte spoustu práce. Policie taky. Chtěl bych, aby tohle bylo zaznamenáno, prosím. Že jsem se omluvil.“

Pořád se vřele usmíval, ačkoliv touhle dobou ho už muse-ly bolet svaly ve tváři. Uvědomila si, jak moc se snaží, aby vy-padal normálně.

Jago Moore musel být považován za hezkého kluka: byl vysoký a štíhlý, mohutněla mu ramena a stehna, jak se to klukům během dospívání děje. Měl tmavě hnědé, trochu delší vlasy, které mu na čele padaly do očí, takže mu je zpola zakrývaly. Oči měl výrazně světle modré. Podlouhlou tvář doplňovala široká ústa s chrupem, který měl základ buď v je-dinečné genetické výbavě, nebo v tisících liber vynalože-ných na ortodontickou péči. Byl to přesně ten typ kluka, o kterém sní hormony zmítané teenagerky.

Netušila tedy, proč se jí v jeho přítomnost svírá žaludek. Možná to bylo způsobené jen nesouladem mezi tím, co vi-děla, tedy jak se zjevně ovládá, a tím, co podle vyprávění o incidentu v jídelně očekávala.

Svědkové, včetně prvních policistů, kteří dorazili na mís-to, vypovídali, že po útoku se Jagův stav blížil téměř kata-tonii. Na podlaze se stočil do fetální pozice, chvěl se a škubal sebou, odmítal odpovídat na otázky, ale dělal většinu toho, co mu řekli, ovšem způsobem, který popisovali jako „doslova strašidelný“. Tak to trvalo čtyři hodiny.

Následující den mu přerušili školní docházku, dokud ho nevyšetří psychiatr. Na její vyjádření čekala také policie, než se rozhodne, zda vznese obvinění. Do maturity mu zbývaly jen tři měsíce, takže to nebyla ideální chvíle, aby bystrý stu-dent nechodil do školy.

„Budu ti pokládat hodně otázek, Jago,“ řekla. „Budou se týkat celého tvého života, nejen incidentu z minulého týdne. A také budu hovořit s tvou rodinou. Budu tě chtít detailně

poznat. Budu si dělat poznámky a závěr, který učiním, umožní policii a tvé škole, aby se rozhodly, jak pokračovat dál.“

Kromě jediného pokusu vstát a jít vytáhnout žaluzie, seděl Jago úplně klidně. Nevrtěl se a netěkal očima, jak to dělala většina jejích mladých klientů; neoždiboval si nehty ani nešoupal nebo neklepal nohama. Vypadal dokonale uvolněně a dal si záležet na oblečení – měl na sobě námořnicky modré plátěné kalhoty a smetanově bílou košili. Drahé polo botky se mu leskly, stejně jako čerstvě umyté vlasy. Voněl. Každým coulem vypadal jako příkladný sedmnáctiletý hoch, až na ten jeho nepřírozený klid.

„Uvidím tu zprávu?“ zeptal se.

Jagovi rodiče byli bohatí, pracovníě úspěšní a vůči synovi mimořádně ochrannelští. Zvlášt jeho otec dal jasně na srozuměnou, že mu dělá velkou starost, jak diagnóza o duševním zdraví jeho syna dopadne a jak půjde zkombinovat následná léčba s co nejrychlejším návratem do školy a k maturitě, aby se jeho život dostal zpět do zažitých kolejí. Na druhé straně stál hlavní policejní vyšetřovatel, detektiv seržant v předdůchodovém věku, který měl hned jasno. „Nemá to v hlavě v pořádku,“ tvrdil. „Nechtěl bych ho vidět v blízkosti mých dětí.“

„Obávám se, že ne,“ odpověděla Jagovi. „Posudek bude sloužit policii a sociálním pracovníkům jako oficiální podklad a bude důvěrný. Z nějakého důvodu se třeba rozhodnou ho s tebou sdílet, ale to bude záležet na nich. Abych ale byla upřímná, moc bych s tím nepočítala.“

Vytyčit si mantinely hned na začátku je nejlepší. Uvědomila si zároveň, že ji maličko potěšilo, že mu mohla říct ne, i když pyšná kvůli tomu na sebe nebyla.

Náhle se zamračil. „Ale je to můj posudek. Je o mně.“

„Pojďme začít.“ Otevřela si poznámkový blok. „Vyprávěj mi o úterním dopoledni. Začni od rána. Když ses vzbudil.“

Reagoval na to tak, že si propletl prsty, jako to dělají klavíristi před náročným výkonem, a pak si začal prokřupávat klouby, pěkně jeden po druhém, díval se jí přímo do očí a ani jednou nemrkl. Ze všech sil se snažila také nemrknout, ačkoliv ten zvuk i představu praskajících kloubů nesnášela.

Ze zkušenosti věděla, že policie dělá často ukvapené závěry, ale tentokrát měla s policejním vyšetřovatelem naprosto stejný názor. Jago Moore jí naháněl husí kůži.

3

Strach se nedá zamaskovat, že? Constance vzhledla. Viděla jsem její rty, jak se chystá promluvit – s těmi rovnátky jsem měla pravdu –, ale pak zase zkameněla. Ústa měla pevně sevřená a na spáncích jí naskočily žíly. Už už jsem očekávala, že vykřikne, ale ona se ovládla. S vypětím všech sil.

Fascinující.

Očekávala jsem, že aspoň některá z nich promluví, ale uvědomila jsem si, že jsem byla jediným svědkem dívčina vnitřního boje. Anna se otočila ke skříni a vytáhla z ní bílý plastový šanon. Obě starší ženy sledovaly její počínání. Ani jedna nepohlédla na Constance a myslím, že ani ta si mě ještě pořádně nevšimla. Netušila, že ji někdo pozoruje, a na okamžik nechala sklouznout masku.

Věděla ale, že jí kape krev na dlažbu? Na dlaždici před její pravou nohou jsem napočítala čtyři kapky; vedle levé jich bylo víc. Nevěděla jsem, co sledovat dřív: dívčinu tvář nebo zvětšující se krvavé skvrny u jejích nohou. Když povytáhla ramena, všimla jsem si zakrvaveného obvazu, který měla le-
dabyle omotaný okolo pravého zápěstí.

„V úvahu přichází piškotový dort nebo dort s kandovaným ovocem,“ říkala Anna, když otevírala knihu objednávek, a obě ženy se naklonily blíž. „Ovocný je dražší, ale vydrží déle.“

„Piškotový,“ rozhodla matka. „Nepotřebujeme, aby nám vydržel týden.“

Constance srdceryvně vzlykla a vyrazila ke dveřím. Rozrazila je, nechala je otevřené, zůstala po ní jen krvavá šmouha, a rozeběhla se po ulici.

Na vteřinu dvě se v obchodě rozhostilo ticho a teprve pak se matka vydala ke dveřím. Babička po ní hmátla, jako když chameleon vystřelí jazyk.

„Půjdu já.“ Tón, kterým to pronesla, zněl jako varování a klouby na ruce, kterou držela dceru za rameno, jí úplně zbělely. „Ty vyber dort.“

No, tak to ti přeju hodně štěstí, babi, už vidím, jak v těch svých botkách na podpatku honíš šestnáctiletou holku v teniskách.

„Je zraněná?“ Konečně si někdo – byla to Anna – všiml krve na klice.

Obě ženy si vyměnily pohled. „Možná bych přece jen měla já...“ zkusila to matka.

„Nesmysl,“ odpověděla babička a vyrazila ke dveřím. Dávala přitom pozor, aby se neumazala od krve. „Řízla se do prstu, když dělala snídani – říkala jsem ti, že ten nůž na chleba je moc ostrý –, a nechtěla si na to dát náplast. Znáš ji přece.“

Zvonek na dveřích opět zadrnčel a já jsem si uvědomila, že ho budu slyšet dennodenně po celý den. Snad aby stará žena dokreslila mou myšlenku, zastavila se na prahu, takže zvonek bez ustání vyzváněl. Podívala se na mě, pak na Annu a nepatrně pokrčila kostnatými rameny.

„Pubertářky,“ řekla.

Dveře za ní zaklaply, zvonek utichl a já se dívala za starou ženou, jak se pachtí ulicí.

„Nechcete přijít později?“ zeptala se Anna matky. „Mám otevřeno do čtyř.“

„Ne.“ Načež matka dlouze vzdychla. „Pojďme to dokončit. Když nedokáže projevit ani trochu zájmu, bude se muset spokojit s tím, co jí vyberu já.“

Anna se po mně podívala, skoro jako bych byla její kamarádka, u níž hledá pochopení. Opětovala jsem její pohled a ona nakonec uhnula.

Několik následujících minut byla rozmluva poněkud nudná a napůl jsem vypnula. Pozorovala jsem ulici, čekala jsem, jestli se Constance nebo babička znovu neobjeví, a jen okrajově jsem poslouchala všechny ty řeči o čokoládě, vanilce a příchuti bezového květu, tradičním zdobením cukrovou polevou nebo něčím, co by bylo šité přímo na míru samotné Constance. Nakonec dospěly k rozhodnutí – podrobnosti mě vůbec nezajímaly – a došlo na placení.

Nicméně i pak vypadala Anna nespokojeně, poněvadž se k závěrečné objednávce nevyjádřila Constance, ačkoliv Anna opakovaně nabízela, že ji mohou dokončit později. Mezitím se ale obchod začal plnit lidmi a ona už byla netrpělivá, protože se chtěla věnovat dalšímu zákazníkovi. Nemluvě o tom, že musela utřít krev. Tu člověk sotva rád vidí v obchodě, kde se jí.

Zvedla jsem se a odešla. K placení jsem se nehlásila. Anna, nebo jak se doopravdy jmenuje, mi nabídla snídani gratis a párek v těstíčku jsem si neobjednala. Do ruky jsem si vzala kapesník, abych zabránila kontaktu s Constancinou krví. Budu ho sice muset okamžitě vyhodit, ale druhá možnost – že bych se ušpinila něčí tělní tekutinou – byla nemyslitelná.

Na prahu jsem se ještě otočila, abych se s Annou rozloučila, ale stála ke mně zády a neohlédla se. Neomalenost, pomyslela jsem si.

Po prchající pubertářce ani babičce, která se ji jala pronásledovat, nebylo na ulici ani vidu, ani slechu, ale když jsem odemykala, říkala jsem si, že ráno se vyvinulo mnohem zajímavěji, než jsem původně očekávala.

Když jsem za chvíli odcházela na poštu, přijíždějících aut ještě přibýlo. Zásobovací dodávky, které byly k vidění brzy ráno, vystřídaly obytné vozy a karavany a místo se jako každý rok plnilo návštěvníky, kteří se zásobovali potravinami. Samozřejmě že by bylo snazší, aby si cestou zajeli do nějakého obřího supermarketu, ale místo toho všichni toužili nakupovat u místních obchodníků. To byl také jeden z důvodů, proč byla tahle každoroční událost tolerována. Samozřejmě kromě jiných.

St Abel's Chapel, vesnice, která se v posledních letech stala mým domovem, se táhne jen o kus dál, než dosahuje úzká a poněkud ponurá hlavní ulice. Domy jsou postavené z břidlice a žuly. Místní stavební úřad trvá na tom, že budovy si musejí zachovávat svůj tradiční a poněkud nudný vzhled. Domy a obchody jsou vysoké a úzké, jejich okna jsou navržena spíše tak, aby zadržovala chlad, než propouštěla světlo. Nemají žádné předzahrádky, ale všude se pne a plazí spousta houževnatého brečťanu nebo psího vína. Když nesvítí slunce – což je na severozápadě Anglie většinou –, uličky jsou plné stinných míst a zákoutí.

Hlavní ulici zastíňuje Tamland Fell, jeden z vyšších hřebenů v téhle části národního parku, který jako by si tak trochu zlovolně hájil své území. Zvedá se přímo na západ od vsi, a kromě nejdelších dnů v době vrcholícího léta, vrhá na všechno svůj stín.

Na poště jsem musela vystát frontu a než mi zvážili balíčky a na každý nalepili známky v patřičné hodnotě a než jsem je odnesla a vložila do venkovních poštovních schránek (nikdy je nepodávám přímo u přepážky), vyprodali i poslední dnešní výtisk *Telegraphu*. Nevadí. *Timesy* budou skoro stejně dobré. Koupila jsem si ještě své obvyklé *Daily Mirror*, zaplatila, vyzvedla si balíčky, které pro změnu přišly mně

(byly tři) a odešla jsem. Na chodníku před poštou jsem téměř vrazila do Anny Brownové. Omluvila se.

Já ne, já jsem nic špatného neudělala. Popravdě ani ona, jen jsme prostě obě byly ve stejnou chvíli na stejném místě. Myslím ale, že omluvy mají větší váhu, když se jimi trochu šetří.

Obě jsme mířily k domovu, takže se nedalo nic dělat a musely jsme jít spolu. Za normálních okolností by mi to bylo nepříjemné, ale údajná Anna Brownová mi pořád ležela v hlavě.

„Byla jsem u řezníka,“ oznámila mi, aniž bych se jí ptala. „Na poledne připravuji sendviče. Jen sýrové, šunkové a kuřecí, ale je o ně zájem. Přemýšlela jsem, že příští týden budu nabízet polévku. Co si o tom myslíte?“

Několik vteřin jsem předstírala, že o tom přemýšlím.

„Většina lidí si umí otevřít Campbellovu konzervu s rajčatovou polévkou sama,“ odpověděla jsem. „Neplýtvala bych časem.“

Nesouhlasně odvrátila hlavu a zmlkla. Došly jsme ke křižovatce a několik vteřin jsme musely čekat.

„To je něco jako Oktoberfest, nebo co?“ řekla, když okolo projel velký zelený nákladák s nápisem *Pandora Productions*. „Hodně aut, která jsem viděla, vypadalo jako ze showbyznysu. A po vsi se pohybují lidé, kteří zas připomínají rockové muzikanty.“

„Myslím, že Oktoberfest se pořádá v Mnichově,“ odpověděla jsem. „A končí první říjnovou nedělí.“

„Podobné festivaly se konají po celém světě,“ odsekla. „Napadlo mě, jestli to není něco takového.“

„Není.“

„Někdo u řezníka mluvil o nějakém shromáždění. Nazývá se to Shromáždění?“

„Ano,“ řekla jsem.

„Nezní vám to trochu strašidelně?“

„To mě nikdy nenapadlo.“

„A co to tedy je?“ Mezitím jsme přešly na druhou stranu a ona se zastavila tak, že mi prakticky zablokovala cestu. „Jste asi pátý člověk, kterého se na to od rána ptám, a nikdo mi na to pořádně neodpověděl.“

„Místní vám řeknou, že o tom moc nevědí, že je to soukromá událost, které se zúčastňují přesporní, že nikomu neškodí, že tady utrácí a že to pomáhá byznysu,“ odpověděla jsem. „Když budete na otázkách trvat, řeknou vám, že v následujících několika týdnech vyděláte víc než za celý zbytek roku, a poradí vám, abyste z toho vytřískala co nejvíc a nestarala se moc o to, co se tam děje nebo neděje.“

Nic na to neřekla, ale dál na mě koukala.

„Když se zeptáte návštěvníků, ti naopak jen pokrčí rameny a řeknou: ‚Ach, tohle my děláme každý rok. Jen se tu scházíme s pár přáteli.‘“

Sklopila oči.

„Nemám pravdu?“ zeptala jsem se.

„Máte,“ připustila. „Tak o co tam jde?“

Usmála jsem se. „Nikdy jsem tam nebyla. Nic o tom nevím, tedy kromě toho, že ti lidé sem přijíždějí od poloviny října, zaplní celou vesnici a do prvního listopadového víkendu zase všichni zmizí.“

„Všimla jsem si ještě něčeho,“ řekla. „Lidé odsud odjíždějí. Myslím tím místní. Určitě jsem dnes ráno viděla tak půltucet rodin nakládat věci do auta.“

„Zřejmě ještě nevíte, že příští týden mají ve škole prázdniny. Spousta rodin někam odjíždí. Většina už v pátek večer.“

Přikývla. „To mi nedošlo. Ale i tak se mi to zdá zvláštní. Privandrovalci zaplaví vesnici a ti, co tady bydlí, před těmi hordami ujedou.“

KDO TĚ SLEDUJE?

„Mluvíte o tom jako o nějaké invazi,“ namítla jsem.

Myslela jsem to jako vtip, ale když jsem se podívala na Annu, ta se ani trochu neusmívala.

„Co si myslíte o té rodině z dnešního rána?“ položila mi otázku, aby změnila téma. „Abych byla upřímná, neměla jsem z toho dobrý pocit. Vzít si od nich tolik peněz. Takhle velké dorty nebývají levné a ona objednala ještě spoustu jídla na oslavu.“

„Váš nový podnik nebude prosperovat, pokud se budete ostýchat nechat si zaplatit za to, co prodáváte.“

Tohle jsem za vtip nepovažovala, ale tentokrát se zasmála. Začínala jsem přehodnocovat svůj názor na ni. Nebyla vůbec prostoduchá.

„Trefný postřeh,“ řekla Anna. „Ale větší starost mi dělá Constance. Nezdálo se, že se na tu oslavu moc těší, že? Ani ona, ani babička se už nevrátily. A na to, že se při snídani řízla nožem na chleba, krvácela až moc.“

Uvažovala jsem, jestli jí mám říct, co jsem viděla, ale nemám ve zvyku hned všechno vyžvanit. Vždycky jsem se držela pravidla, že člověk si musí to, co ví, hlídat jako oko v hlavě.

„Doufám, že je v pořádku,“ dodala.

„A co byste mohla dělat, kdyby nebyla?“

Na to neodpověděla, ale jak kráčela vedle mě, cítila jsem z ní napětí. Je mimořádně empatická, honilo se mi hlavou, a taky nervózní, což jsem poznala z toho, že trochu moc povídala. Se svým novým jménem se ještě nesžila a zmínkám o minulosti se vyhýbá. Už jsem se jí stačila podívat na prsténíček levé ruky. Nic jsem z něj nevyčetla.

V tu chvíli zastavilo uprostřed ulice nákladní auto.

„Promiňte,“ vyklonila se asi padesátiletá řidička a se zřetelně cizím přízvukem se zeptala: „Můžete mi prosím říct, kde tady najdu Gathering Hall?“

„Pořád rovně,“ řekla jsem. „Až vyjedete z vesnice, na první odbočce se dejte doprava a jeďte až na konec. Budou to asi tak tři kilometry. Až tam dojedete, otevřou vám bránu.“

Žena přikývla, poděkovala a odjela.

„Divadelní kostýmy?“ konstatovala Anna. „A ten nákladník měl holandskou poznávací značku. Co se tam nahoře děje?“

„Jste zvědavý člověk, Anno?“ zeptala jsem se, když jsme došly ke vchodu do pekárny.

„To jsou snad všichni, ne?“ namítla trochu defenzivně.

Byla to rozumná odpověď. Sama jsem na tom podobně a na Annu Brownovou jsem začínala být zvědavá opravdu hodně. Rozdíl mezi námi byl v tom, že já jsem se v maskování zvědavosti hodně zdokonalila.

Ale to bylo tím, že jsem tu žila déle.

4

Duben, před rokem

„Prohlásíte mě za blázna, že jo?“ řekl Jago.

Psychiatricka se přinutila k úsměvu. „Tenhle výraz jsem v posudku ještě nikdy nepoužila a nehodlám s tím začínat ani v tvém případě.“

Od jejich prvního sezení uběhly tři dny a Jago byl vymydlený a pěkně oblečený jako poprvé. Nenasadil sice svůj přihlouplý, přehnaně vřelý úsměv, za což mu byla vděčná, ale než si sedl, prokřupl si krk. Nejdřív na jednu stranu, pak na druhou a přitom ji pozoroval. Jako by věděl, jak to nesnáší.

Než přišel, vytáhla žaluzie. Doléhal k ní hluk z ulice a hlasy lidí čekajících na autobusové zastávce.

„Vzpomněl sis v souvislosti s incidentem ve školní jídelně na něco dalšího?“

Během jejich prvního rozhovoru Jago tvrdil, že si na nic z toho nepamatuje, kromě podivných, jakoby snově vzdálených zvuků, zmatení a hluboké vnitřní zlosti. *Bylo to, jako by to ve mně vzplálo*, popsal to. *A pak se všechno ponořilo do tmy.*

Teď zavrtěl hlavou. „Vypařilo se mi to. Jako to bývá u snů. Pamatujete si je, když se probudíte, ale pak zmizí.“

„Když s tebou poprvé mluvila policie, tvrdil jsi, že jsi slyšel hlasy.“

Zatvářil se udiveně. „Fakt? Mám to všechno v mlze, abych řekl pravdu.“

„Konkrétně hlasy v hlavě, které k tobě naléhavě promlouvaly. Pamatuješ si to?“

Našpulil rty jako někdo, koho to začíná tak trochu bavit. „Jestli si pamatuju, že jsem slyšel hlasy, nebo jestli jsem o nich říkal policii?“

Nikdo, kdo se ocitne v podobných problémech jako tenhle chlapec, by neměl situaci zlehčovat. „Začněme s těmi hlasy. Co ti říkaly?“

Zavrtěl znovu hlavou, zvolna, zamyšleně. „V místnosti byl hluk. Kluci mě hecovali. Teda nejdřív. Možná jsem myslel tohle.“

Otázku pojal jako výzvu na souboj, jako by říkal: *dokaž mi, že to tak nebylo.*

„A tvrdíš, že se ti nic podobného předtím nestalo? Nebo neviděls někdy něco podobného? Byl jsi někdy u toho, když nad sebou někdo ztratil kontrolu? Například jako dítě?“

Jedním z jejích úkolů bylo vyhodnotit během sezení s Jagem riziko, s jakou pravděpodobností bude podobné násilné chování opakovat. Protokol, kterým se měla řídit, obsahoval seznam dvaceti faktorů, včetně posouzení relevantních událostí, které se udály v jeho minulosti. Zjednodušeně řečeno, u pacienta, v jehož anamnéze se vyskytovalo násilné chování, i kdyby byl jen jeho svědkem nebo obětí, je pravděpodobnější, že takové chování zopakuje. Prvotní šetření ve škole a u rodičů však žádné výsledky nepřineslo.

Výjimkou byla informace jeho třídní učitelky, mladé tmavovlasé ženy, která uvedla, že ji Jago „znervózňoval“. I když chlapec neprovedl nic, co by zavadávalo příčinu, aby si na něj oficiálně stěžovala, nikdy s ním prý ve třídě nebývala ráda sama.

KDO TĚ SLEDUJE?

Zatímco Jago odpovídal na otázky a popisoval, že rodiče ho nikdy nebili a že na hřišti se většinou dokázal vyhnout všem šarvátkám, psychiatricka si dělala poznámky. Teprve neobvyklý pohyb ji přiměl, aby zvedla hlavu. Jago se předklonil a přitiskl si konečky prstů ke spánkům. Oči měl pevně zavřené.

„Jsi v pořádku, Jago?“

Pohlédl na ni. „To světlo mě obtěžuje. Bolí mě z něj hlava. Můžete zatáhnout žaluzie, prosím?“

„V pondělí jsi je chtěl vytáhnout. Říkals, že ti způsobují klaustrofobii.“

„Dnes je potřebuju stažené. A můžu dostat trochu vody?“

Odložila poznámky, vstala, zatáhla žaluzie a nalila do sklenice vodu ze džbánu, který stál na servírovacím stolku.

„Jste anděl,“ řekl jí, když mu ji podala. Už se zase tvářil normálně a usmíval se. Nevypadal jako kluk, kterého bolí hlava. „Kde jsme to skončili?“

Zatraceně, ten kluk si s ní hraje.

5

Čekala jsem, až se obchod vyprázdní, než se tam znovu vypravím. Byly skoro čtyři hodiny, ale stále ještě přicházeli noví zákazníci. Anna měla pravdu, když říkala, že venkovní posezení mají lidé rádi. Stoly na chodníku byly po většinu dne obsazené, stejně jako ty za domem.

Abych byla spravedlivá, zadní část jejího pozemku vypadala teď mnohem lépe – z okna své pracovny jsem měla poměrně dobrý výhled –, ale prozatím jsem se zdržela toho, abych ho nazývala dvorem.

Ve čtyři jsem konečně slyšela, jak Anna zamyká vchodové dveře. Zaklepala jsem na ně, ještě když byla v obchodě. Sice se zamračila, ale šla otevřít a obdařila mě unaveným úsměvem.

„Mám už bohužel zavřeno,“ řekla, jako by si myslela, že jsem snad přehlédla cedulku zavěšenou na dveřích.

„Nepřišla jsem nakupovat,“ odpověděla jsem. „Přišla jsem se vás jen zeptat, jestli jste dnes neměla nějaké problémy s telefonem?“

Znovu se zamračila. „Ne, neměla...“ řekla, ale pak se odmlčela. „No vlastně ne problémy jako takové, ale –“

„Telefon zvonil, ale někdo zavěsil, hned jak jste ho zvedla?“ napověděla jsem jí.

KDO TĚ SLEDUJE?

Anna vypadala zamyšleně. Přešla zpátky k pultu, kde předtím nakládala talíře s neprodaným zbožím na velký podnos. „Ano,“ řekla. „Jak to... taky se vám to dělo?“

„Třikrát.“ Šla jsem za ní. „Skryté číslo, takže jsem nemohla zavolat zpátky.“

Zastavila se uprostřed pohybu, talíř s koláčky držela ve vzduchu. „Napadlo mě, jestli to nebyla Constance,“ řekla jakoby pro sebe.

„Kdo?“ zeptala jsem se, ačkoliv mi bylo jasné, koho myslí.

„Ta dívka z rána. Ta, co jí bude šestnáct.“ Anna se na mě podívala. „Ale kde by vzala vaše číslo? Moje jsou obě na vizitce, kterou jsem ráno dala její mámě, ale vaše by znát nemohla.“

„No, to by se dalo snadno vysvětlit. Číslo na moji pevnou linku je skoro stejné, jako vaše,“ řekla jsem. „Já mám na konci dvojku, vy jedničku. Skoro stejné číslo má i Hugh Gardner, to jeho končí pro změnu trojkou. Všechny tři linky sem instalovali najednou, takže čísla jdou po sobě. Constance se mohla přehmátnout.“

Anna přikývla.

„To ale stále nevysvětluje, proč vás napadlo, že by to mohla být ona,“ nenechala jsem ji vydechnout.

„Měla jsem na mobilu zprávu.“ Sáhla do kapsy u zástěry a vytáhla telefon. Párkrát ťukla na displej a pak ho ke mně natočila, abych si esemesku přečetla.

Omlouvám se za dnešní ráno. Zdáte se být milá. Kéž bych si s někým, jako jste vy, mohla promluvit.

„A vy myslíte, že je to od Constance?“ zeptala jsem se.

„Od koho jiného? Nejsem si jistá, co mám dělat. Mám odpovédět, nebo ne?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já bych se do toho nezaplétala. Nicméně jsem ráda, že vím, že to nebyla závada na mé lince. Už nebudu obtěžovat.“

Když jsem odcházela, neotočila jsem se, ale v odrazu výlohy jsem viděla, jak se za mnou Anna dívá a ve tváři má ustaraný výraz.

Polovinu října mám z celého roku nejradši, hlavně tedy proto, jak nás zaskočí brzká tma. Ta na nás zaútočí už uprostřed odpoledne a úplně pohltí tu trochu světla, která ještě zbyla. V listopadu jsme na to už zvyklí, ale v říjnu tomu ještě odmítáme uvěřit. Rozsvěcíme – musíme, protože jinak bychom se o něco přerazili –, ale ještě zapomínáme zatahovat závěsy nebo spouštět žaluzie. Bláhově ulpíváme ve vzpomínkách na dlouhé letní večery a ještě nás ani nenapadne, jak se asi na hodinu, nebo o trochu déle, vystavujeme pohledům. Říkám sice „my“, ale mě se to samozřejmě netýká. Já závěsy zatahnu pravidelně už před pátou, teple se obleču, aby mi nebylo zima, zamknu a vyrazím do potemnělých ulic. Tam se toho o svých sousedech dozvím mnohem víc než za celý rok, když je vidám za denního světla.

A tak vidím tebe, námořní kapitáne ve výslužbě, jak se nad stránkami *Financial Times* dloubeš v nose. Vidím tebe, stará dámo, jak dennodenně leštíš rámečky rodinných fotografií, dáváš si záležet, aby byly vidět z ulice, a předstíráš před světem, že tě manžel neopustil kvůli mladší ženské a že děti za tebou nepřestaly jezdit, a dokonce ti telefonovat už před lety. A vidím tebe, ženo, která tak energicky zastupuje rodiče ve školním parlamentu, jak dáváš svému batoleti na zadek za to, že odhodilo lžičku se soustem na podlahu. V jeho očích vidím úlek plný bolesti a ve tvých zlomyslný pocit moci.

A vidím tebe, dospívající dívka, jak kradeš jídlo z lednice, když tvá matka není v kuchyni, a vidím, jak se na tebe dívá

tvůj otec, když si myslí, že ho nikdo nesleduje. Pochybují sice, že by své představy, kterými se nechává unášet, usku-tečnil, protože byl vždycky zbabělec, ale ty myšlenky ho stále pronásledují a v noci mu nedávají spát.

Tenhle večer mi však žádné povyražení nepřinesl. Ná-vštěvníci sice stále přijížděli, pravidelný proud aut a obytných vozů po hlavní silnici neochaboval, ale opět mi připadalo, že jich je méně než obvykle. V čínské restauraci na hlavní třídě přesto nebylo k hnutí, a k tomu ještě vydávali spousty jídla s sebou. V Šedé kobyle pulzoval život jako v bublině plné hluku a světla; vypadalo to, že každou chvíli musí prasknout a vyvalí se z ní odér chmele, potu a parfémů. Několik návštěvníků postávalo na chodníku a všichni kouřili.

Tenhle příliv přespolních vesničany jako obvykle podráždil. Závěsy zatáhli už záhy a mně tak upřeli pohled na zlatavé obdélníky světla dopadajícího na chodník. Měla jsem s tím počítat, jenže můj pravidelný režim nabral desetidenní skluz – život běžel dál, i když jsem ležela v nemocnici.

V naší vsi není moc pouličních lamp a zhruba polovina jich navíc nesvítí kvůli vandalům nebo liknavosti s opravami. Dnes večer ale bylo jasno, i když měsíc už ustupoval od úplňku. Rychle jsem si spočítala, že za devět dní zmizí z oblohy úplně a uvědomila jsem si, že nastane ta nejtemnější noc. A Shromáždění právě během nejtemnějších nocí vrcholí.

Hospodu jsem obešla největším možným obloukem. Uvnitř jsem nikdy nebyla, ale tíseň pociťuji, i když se k ní jen přiblížím. Byla jsem nespokojená a podrážděná; od svých večerních vycházek očekávám, že mě uklidní, ale tentokrát to bylo právě naopak. Je sice pravda, že den se vyvíjel zajímavěji, než jsem předpokládala – záhadné zoufalství krvácející Constance, nemluvě o vzrušujícím potenciálu Anny Brownové –, ale skoro se mi zdálo, že události se kolem mě

vynořují až příliš rychle. Nejvíc si užívám, když jim rozumím a tahám za nitky, ale jak jsem kráčela potměšilými ulicemi, uvědomila jsem si, že ani jedno dnes neplatí.

Místní jsou ze Shromáždění vždycky nervózní; mě však obvykle neznepokojuje.

Večerní procházka mě zavedla ke kostelu. Leží na opačné straně vesnice než můj dům, na konci tiché ulice, kde stojí už jen jediná další budova: fara. Vikář, téměř padesátiletý Velšan, je na flandáka překvapivě sportovně založený. Právě se vrátil z večerního běžeckého tréninku a opřený o zeď, která vede okolo jeho hájemství, si něco protahuje – zadní nebo snad čtyřhlavý stehenní sval; anatomie opravdu není mojí silnou stránkou. Asi si myslí, bůhvíjak mě nezná, takže jsme prohodili několik vět o počasí a o mém zdraví, než mi popřál dobrou noc. Náboženskou víru považuji stejně jako většina rozumných lidí za absurdní, ale už před mnoha lety jsem si uvědomila, že kostely často představují jádro komunity. Při pravidelných návštěvách kostela se člověk může leccos dozvědět.

Vikář, pokud bychom jako příklad měli uvést člověka, který stojí u kormidla, byl už tři roky vdovcem a poslední dva udržuje poměr s ředitelkou místní základní školy. Ve středu a v pátek večer, když její manžel hraje badminton v nedalekém Penrithu, se navlékne do tmavého oblečení, proběhne uličkou a vklouzne zadním vchodem na faru. Za pár minut se v jedné z ložnic v prvním patře rozsvítí světlo; překvapivě to není ta, kterou vikář sdílel se svojí zesnulou manželkou. Tohle zjištění považuji za zajímavější než odhalení jeho prohřešku, ačkoliv moc užitečné to není.

Věděla jsem ale, že následující večer k žádné pokoutné schůzce nedojde, protože během Shromáždění vikář ze vsi vždycky mizí. Vybírá si pravidelnou dovolenou, vydává se na různé pěší poutě a vrací se, teprve až se přespolní zase vytratí. Tvrdí, že tohle načasování je pouze náhoda.

KDO TĚ SLEDUJE?

Když jsem došla na hřbitov, zahlédla jsem několik rudě žhnoucích teček a do nosu mě praštil pronikavý zápach, který mi napověděl, že se tu sešla parta místní omladiny, aby si zde vykouřila látku, které říkají tráva, a lila přitom do sebe pivo Carlsberg nebo levnou vodku. Zítra se sem nejspíš vrátím, sesbírám poházené plechovky a cigaretové papírky a paříčně je zlikviduji. Bydlím tady pět let a skoro stejně dlouho už chodím do okolí kostela poklízet. O mé příležitostné činnosti se všeobecně ví. Zabírá to málo času, ale dělá to ze mě důvěryhodnou osobu.

„Dobrý večer, hoši,“ zavolala jsem na ně, když jsem přišla blíž.

Dva něco odsekli. Zbylí tři jen sklopili oči k zemi, ale na takovou reakci jsem zvyklá.

Zastavila jsem se ve vzdálenosti několika metrů od nich a podívala se na hodinky. „Vy jste asi neslyšeli o zákazu vycházení, co?“

„Cože?“ ušklíbl se neformální vůdce bandy. Byl to patnáctiletý kluk, který se jmenoval nějak jako Skin, i když musím říct, že se mi to zdá dost nepravděpodobné.

Jakoby bez zájmu jsem mávla rukou. „Jen jsem něco slyšela ve vesnici, ale nejspíš jsem se přeslechla. Nevšímejte si toho.“ Otočila jsem se a pokračovala dál.

„Co je zákaz vycházení?“ zeptal se Skin.

Dala jsem si na čas. „No, to znamená, že po určité hodině musejí být všichni doma. Nikdo nesmí zůstat na ulicích nebo – já nevím – například na hřbitově. Jak říkám, pravděpodobně jsem se přeslechla. Asi to bude platit, teprve až začne Shromáždění. Hezký večer, chlapci.“

A zase jsem vykročila.

„Na to nemaj právo,“ ozval se bojovně Skin.

Předstírala jsem, že o tom chvíli přemýšlím. „No, to by ses divil. Nejspíš to nebude oficiální zákaz, spíš vzešel jen od té

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kdo tě sleduje?.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.